

žalované, kdyby se byla řízení rozvrhového účastnila, a který na jejím místě připadl z výtěžku vnučeného pachtu žalované. Žalobkyně tvrdila však ve sporu dále, že při smíru ze dne 27. prosince 1922 bylo ujednáno, že pohledávka Bedřicha Sch-a 3.060 Kč má býti nejen při exekuci na nemovitosti Rudolfa G-a, nýbrž za všech okolností uspokojena před zbytkem pohledávky žalované 89.500 Kč, naproti čemuž namítala žalovaná, že při onom smíru nebylo kromě přednostního knihovního pořadí řeči o přednosti při exekuci na hostinskou koncesi. Žalobkyně nabídla sice důkazy o tvrzeném jí přednostním pořadí její pohledávky za všech okolností důkazy, které provedeny nebyly (důkaz výsledkem stran) ač byly důležité, poněvadž jich zdar mohl případně vésti ku zjištění přednostního práva úkojného pohledávky žalobkyně před pohledávkou žalované vůbec. Žalobkyně nevytýká však již v dovolání neúplnosti řízení v tom směru a neklade tudíž již váhy na provedení oněch důkazů, z čehož lze souditi, že již netrvá na tvrzení, že bylo výslovně ústně umluveno, že má její pohledávka míti přednost za všech okolností před pohledávkou žalované. Zbývá tedy otázka, zda přednost ta jí přísluší již vzhledem k obsahu smíru ze dne 27. prosince 1922, jak písemně byl upraven. Otázku tu dlužno zodpověděti záporně, neboť, když strany mluvily o vkladu převodu hypotekární pohledávky žalobkyně 100.000 Kč částkou 3.060 Kč na Bedřicha Sch-a tak, by měla pořadí před zbývající pohledávkou žalobkyně, zjevno z toho, že minily tím přednost pouze při exekuci immobilární a nelze úmluvu tu extensivně vztahovati i na exekuci na hostinskou koncesi. Příslušel by tedy žalobkyni v exekučním řízení posléze zmíněném pouze nárok na současné poměrné uspokojení se zbytkem pohledávky žalobkyně s pohledávkou filiálky v B., pakli o této nebylo pravoplatně již jinak rozhodnuto. Za tím účelem bude však nutno zjistiti výši všech tří pohledávek s jich příslušenstvím, má-li výtěžek býti poměrně rozdělen. Dále bude z exekučních spisů zjistiti, jaký peníz obdržela žalovaná na svou pohledávku a jaká část z toho připadá na pohledávku žalobkyně a zda a pokud je žalovaná ještě na újmu žalobkyně obohacena. Nižší soudy následkem mylného svého právního posouzení nezjistily okolností těchto a zůstalo tudíž důsledkem toho řízení kusým a neúplným (§ 496 čís. 3, §§ 513 a 503 čís. 2 c. ř. s.).

Čís. 7002.

Dlužníku (jeho opatrovníku) lze usnesení povolující exekuci na pohledávku doručiti náhradně.

Vydal-li usnesení v exekuční věci před 1. listopadem 1926 okresní soud civilní pro vnitřní Prahu, jest rekurs podán včas, byl-li podán ve lhůtě u tohoto soudu, třebas v den podání rekursu byl již činným exekuční soud v Praze.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 287/27.)

Rekursní soud odmítl rekurs do usnesení okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, jímž byl ustanoven opatrovník a povolena

exekuce k zajištění. **D ů v o d y:** Stížnost jest opozděna. V řízení exekučním jest lhůta rekursní, pokud není nic jiného ustanoveno, osmidenní (§ 65 ex. ř.). Napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 8. listopadu 1926 a končila tedy lhůta rekursní dne 16. listopadu 1926. Stížnost došla na okresní soud civilní pro vnitřní Prahu podle podacího razítka dne 16. listopadu 1926. Tento soud byl však podle §u 2 vládního nařízení ze dne 2. července 1926, čís. 119 sb. z. a n. příslušným k vyřizování věcí exekučních, z I. až VII. části města Prahy až do zřízení samostatného exekučního soudu. Exekuční soud v Praze byl zřízen vládním nařízením ze dne 26. srpna 1926, čís. 165 sb. z. a n. dnem 1. listopadu 1926. Nebyla tedy stížnost, která došla dne 16. listopadu 1926 k okresnímu soudu civilnímu pro vnitřní Prahu podána u soudu příslušného a právem ji tento podle §u 44 j. n. postoupil soudu příslušnému, t. j. exekučnímu soudu. Jak konaným šetřením zjištěno, byla stížnost soudním zřízencem okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu teprve dopoledne dne 17. listopadu 1926 předána do podatelny exekučního soudu v Praze, takže k soudu příslušnému došla až po uplynutí lhůty rekursní, tedy opozděně.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, rozhodl o rekursu do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stěžovatel není potud v právu, pokud tvrdí, že usnesení o povolení exekuce mělo býti doručeno do vlastních rukou opatrovníka povinné strany a to jednak podle §u 294 ex. ř., jednak proto, že jde o opatrovníka. Doručení k vlastním rukám děje se jen ve případech zákonem předepsaných. Takového předpisu pro souzený případ není, neboť podle §u 294 druhý odstavec ex. ř. má býti jen platební záповěď doručena podle předpisu o doručování žalob. Platební záповěď dává se však podle §u 294 první odstavec ex. ř. toliko poddlužníkovi, kdežto dlužníkovi se zakazuje, by nijak nenakládal svou pohledávkou, případně i zástavou pro ni snad zřízenou a zejména pohledávky nevybral. Dlužníkovi tedy stačí doručení náhradné, jak se tuto stalo. To platí také pro doručení opatrovníkovi povinné strany podle §u 116 c. ř. s. a §u 78 ex. ř., kde rovněž není zákonem předepsáno, že by doručení musilo býti vykonáno podle předpisů daných pro doručování žalob (§ 108 c. ř. s., § 78 ex. ř. a § 212 jedn. ř.).

Naproti tomu jest stěžovatel v právu, pokud uplatňuje, že podal rekurs včas. Usnesení o povolení exekuce bylo vydáno okresním soudem civilním pro vnitřní Prahu ze dne 22. října 1926, bylo dodáno do kanceláře dne 29. října 1926, vypraveno dne 3. listopadu 1926 a náhradně doručeno manželce opatrovníka (§ 102 c. ř. s. a § 78 ex. ř.) dne 8. listopadu 1926. V době vydání usnesení byl okresní soud civilní pro vnitřní Prahu ještě příslušným k vyřizování věcí exekučních z I. až VII. části města Prahy (§ 2 (2) vl. nař. ze dne 2. července 1926, č. 119 sb. z.

a n.). Exekuční soud v Praze započal svou činnost teprve dnem 1. listopadu 1926 (§ 1 vl. nař. ze dne 26. srpna 1926, čís. 165 sb. z. a n.). Řídil-li se tudíž stěžovatel označením soudu exekuci povolujícího z doby, kdy tento usnesení vydal a exekuční věci ještě vyřizoval, a byl-li exekuční návrh — jak jest ze spisů patrné — opatřen záznamem o dojití ještě okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, nepochybil stěžovatel, když podal rekurs dne 16. listopadu 1926 — tedy v 8denní lhůtě — u tohoto soudu, jehož usnesení napadl, takže tím vyhověl předpisům Šu 65 ex. ř., Šu 520 c. ř. s. a Šu 78 ex. ř. a nejde na jeho vrub, že spis rekursní byl podle Šu 44 j. n. předán exekučnímu soudu o den později, totiž 17. listopadu 1926.

Čís. 7003.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo řízení přerušeno, jest nepřipustným rekurs na dovolací soud.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R I 312/27.)

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo řízení přerušeno až do rozhodnutí nejvyššího správního soudu, podal žalobce rekurs na nejvyšší soud, jež o d v o l a c í s o u d odmítl jako nepřipustný. D ů v o d y: Napadené usnesení bylo vyneseno v odvolacím řízení. § 519 c. ř. s. obsahuje taxativní výpočet oněch usnesení odvolacího soudu, proti nimž jest rekurs přípustným. Usnesení, jímž bylo odvolací řízení přerušeno, není uvedeno v §u 519 c. ř. s. a jest tudíž rekurs do něho nepřipustným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Odvolací soud přerušil na návrh žalovaného již jednou odvolací řízení až do pravoplatného rozhodnutí správních úřadů o rozpuštění žalujícího spolku. Po rozhodnutí ministerstva vnitra bylo na návrh žalujícího spolku pokračováno v odvolacím řízení, ale toto řízení bylo na návrh žalovaného usnesením odvolacího soudu opět přerušeno až do rozhodnutí nejvyššího správního soudu. Dovolací rekurs, správně rekurs, žalujícího spolku do tohoto usnesení podaný, byl již odvolacím soudem odmítnut jako nepřipustný s poukazem na přesný výpočet oněch usnesení odvolacího soudu, která podle §u 519 c. ř. s. mohou býti rekursem napadena, mezi nimiž usnesení o přerušení sporu není. Dovolací rekurs, správně rekurs, žalující strany do tohoto odmítacího usnesení jest sice podle všeobecného předpisu §u 514 prvý odstavec c. ř. s. přípustný, neboť předmětem rozhodování nejvyššího soudu není otázka, zda odvolací soud právem či neprávem řízení přerušil, nýbrž otázka, zda právem či neprávem rekurs podle §u 523 c. ř. s. odmítl. Avšak rekurs opodstatněn není a možno jej odkázati na správné důvody napadeného usnesení, které souhlasí s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu. Neprávem odvolává se stěžovatel na předpisy §§ 514 druhý od-